

РЕШЕНИЕ

№ 10609

гр. София, 17.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 02.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **7338** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на И. А. Г., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Г., срещу Решение № 513005-123/30.05.2025г. на директора на СДВР - за отказ за изтриване на лични данни, обработвани в Интегрираната регионална полицейска система С. във връзка с досъдебно производство ЗМ 11997/17.10.2019г. по описа на 05 РУ - СДВР, Протоколно определение по споразумение по нохд 3614/2020г. по описа на СГС, НО 23-ти състав и Задържане от полицейски орган за срок от 24 часа със Заповед № 2794 на 16.10.2019г. по описа на 05 РУ - СДВР за извършено деяние по чл.354А, ал.1 НК.

Решението се оспорва като неправилно, незаконосъобразно и постановено при съществени процесуални нарушения. Във връзка с мотивите на административния орган че оспорващият е осъждан с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер и че данните са необходими за целите на предотвратяването и разкриването на престъпления, претендира, че е реабилитиран, водел незаконосъобразен начин на живот, имал семейство, за което се грижи и не представлявал заплаха за обществения ред, от деянието изминали значителен на брой години, като нито през изпитателния срок, нито две години след изтичането му, не е извършил нови престъпления, налице била трайна промяна в неговото поведение и начин на живот.

Претендира се, че наличието на лични данни в информационните фондове на МВР без реално правно основание води до негативни последици за неговия живот, нарушава правото му на личен и семеен живот и правото му на защита на личните данни. Оспорва довода в решението за необходимост данните за оспорващия да продължат да се обработват за целите на чл. 25 от ЗМВР, органът не е извършил индивидуална преценка. Отказът не съответствал на правото на ЕС

и даденото задължително тълкуване с Решение от 30.01.2024г. по дело С-118/22 от Съда на ЕС на чл. 4, пар1, букви в) и д) от Директива 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Националното законодателство не можело да бъде тълкувано в смисъл, че съществуват основания за съхраняването на лични данни от полицейски органи за неограничен период от време и обработването им с неясни цели. по тези съображения претендира, че няма необходимост от продължаващото обработване на данните на личните данни на ос, същият желаел да се ползва от правото си "да бъде забравен" по чл.17 от Общия регламент относно защитата на данните (GDPR), в която връзка излага конкретно следното: данните са за регистрация от преди повече от 6 години извършеното престъпление определя от епизодичен характер, изтърпял наказанието и бил реабилитиран; имал е безупречно поведение като е спазвал общия правов ред в страната; в момента полагал труд по трудов договор, имал семейство, за което полага грижи и бил полезен за обществото. Съхраняването на негови лични данни в информационните фондове на МВР водело до негативни последици за неговия живот, нанасяло му репутационни вреди, често се налагало да търпи извършването на оперативно-издирвателни мероприятия върху него и негово имущество, което нарушавало правото му на личен и семеен живот.

Претендират се направените разноски.

В съдебно заседание жалбата се поддържа чрез адв. Г., който претендира и основателността ѝ. По адм.д. 9454/2025г., насрочено за 20.01.2026г. на АССГ е оспорен отказ за снемане на полицейската регистрация на оспорващия., като счита, че нямало връзка между делата и настоящото не следвало да се спира. Иска от съда да се произнесе по оспорването по делото.

В ход по същество претендира основателност на жалбата, изрично поддържа пред съда посоченото по-горе за вредите от отказа- често се налагало – да търпи извършването на оперативно-издирвателни мероприятия върху себе си и имуществото. Не била налице каквато и да е необходимост от продължаващо обработване на личните му данни. Също така повтори, че в момента оспорващият полагал труд по трудов договор и имал безупречно поведение.

ОТВЕТНИКЪТ - директорът на Столична дирекция на вътрешните работи, представи по делото административната преписка, в писмена защита по делото претендира неоснователност на жалбата, както и присъждането на разноски.

По делото са приети доказателствата по административната преписка и представените от страна на оспорващия с оглед твърденията му в жалбата.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

Жалбата е депозирана в съда на 03.07.2025г., оспорената заповед е връчена на дата 23.06.2025г., предвид на което жалбата е в срок, същата е процесуално допустима и съдът следва да разгледа същата по същество.

По фактите съдът приема следното:

На дата 23.04.2025г., оспорващият И. А. Г. е подал молба до директора на Главна дирекция "Национална полиция" за снемане на полицейски регистрации и заличаване на лични данни. Изрично посочва, че следва да бъдат образувани две отделни производства, а мотивите са идентични с тези в жалбата до съда, обсъдени по-горе, идентично се позовава и на решението на СЕС. Обработването на лични данни не можело да се извършва на общо основание, бланкетното посочване на чл.27 ЗМВР не е достатъчно. Полицейската регистрация водела до фактически последици, несвързани единствено с обработката на лични данни и изразяващи се в различното третиране на лицето от страна на административните органи, имащи достъп до тези данни, доближавало се до незаконосъобразно упражняване на правото на държавата като престъпник, а следвало да се е лишила от това право. Идентично посочва, че търпял извършването на оперативно-издирвателни мероприятия върху него и неговото имущество, също се изтъква, че в момента работел и бил полезен за обществото.

За да постанови отказ за изтриване на лични данни, в мотивите на Решение № 513005-123/30.05.2025г., директорът на СДВР, като е разгледал посоченото искане на И. Г. А. чрез адв. Г., като е приел редовност на искането по чл.9, ал.4 от Вътрешни правила за организацията на работата в МВР.

Решението е постановено по реда на чл.42, ал.1 и чл.56, ал.2 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД) във връзка с чл.25, ал.3 ЗМВР.

В мотивите на решението е посочено, че за конкретното лице И. А. в АИФ на МВР са въведени лични данни за него, които се обработвали за изпълнение на нормативно установените дейности в МВР, в това число за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществения ред и сигурност, и тяхното предотвратяване:

- Извършител по ЗМ 1997/17.10.2019 г. по описа на 05 РУ - СДВР за деяние по чл. 354а. ал. 1 от МК. След приключване на разследването по досъдебното производство, делото е внесено в Софийски градски съд с предложение за прекратяване по споразумение по прокурорска преписка № 18837/2019 г. на СГП. Производство е приключило със споразумение между прокуратурата и А., одобрено за от съда с протоколно определение па СРС, НО, 23-ти състав по НОХД № 3614/2020 г., наложено е наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 1 година, изпълнението па което на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложено за срок от 3 години. Посочено е, че за същото престъпление е извършена полицейска регистрация, предмет на отделно административно производство, по компетентност пред министъра и оправомощени от него лица.

2. Наказателно производство:Наказателно производство - Протоколно определение за налагане на условно наказание по споразумение на Софийски районен съд, НО, 23-ти състав по НОХД № 3614/2020 г., с което подсъдимият е признат за виновен, че на 16.10.2019 г. около 20.30 ч. в [населено място], спрял за проверка на [улица]пред № 21, в себе си (в бельото, е което е бил облечен) и в лек автомобил марка „Шкода“, модел „О.“ с ДКН: СВ 0036 НР, управляван от обвиняемия - без надлежно разрешително е държал е цел разпространение високорискови наркотични вещества - растителна маса с общо тегло 73.45 грама, представляваща коноп (марихуана) на обща стойност 440.70 лева, съгласно физикохимична експертиза № 616Х/2018 г. от О.-СДВР. престъпление по чл. 354А, ал. 1, изр. 1, пр. 4, алт. 1 от МК, поради което и на основание чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК на И. А. Г. е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 1 година, изпълнението на което на основание чл. 66, ал. 1 от НК се отлага за срок от 3 години.

3.Задържане от полицейски орган за срок до 24 ч. със Заповед № 2794 от 16.10.2019 г. по описа на 05 РУ - СДВР, за извършено деяние по чл. 354а, ал. 1 от НК. Въведените данни за лицето във връзка със задържането от полицейски орган са обвързани с досъдебно производство ЗМ

1997/17.10.2019 г. по описа на 05 РУ - СДВР за деяние по чл. 354а, ал. 1 от НК. След приключване на разследването по досъдебното производство, делото е внесено в Софийски градски съд с предложение за прекратяване по споразумение по прокурорска преписка № 18837/2019 г. па СГП. Производство е приключило със споразумение за налагане на условно наказание на заявителя с протоколно определение на СРС, НО, 23-ти състав по НОХД № 3614/2020 г., с което е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 1 година, изпълнението на което на основание чл. 66, ал. 1 от НК се отлага за срок от 3 години. Протоколното определение е влязло в законна сила на 12.10.2020 г.

Органът се е позовал на Директива (ЕС) 2016/680, която изрично предвиждала, че за целите на предотвратяването, разследването и наказателното преследване на престъпленията, компетентните органи имат нужда да обработват лични данни, събрани в контекста на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, извън този контекст, за да достигнат до разбиране на престъпните действия и да установят връзки между различни разкрити престъпления. Директивата не възпрепятствала държавите членки да определят операции по обработване и процедури за обработване в национални правила за наказателно правните процедури във връзка с обработването на лични данни от съдилища и други съдебни органи, по-специално по отношение на лични данни, съдържащи се в съдебно решение или документация, свързана с наказателни производства.

Също административният орган се е позовал на приетото по т. 67, 59 и 60 от решението на СЕС по преюдициално дело С-118/2022 г., като достигнал до извод, че оправомощеният орган по искането на заявителя, следва да извърши анализ и преценка относно „абсолютната необходимост“ за продължаване съхранението на личните данни на И. А. Г..

Административният орган е посочил, че степента на риск на лицето следва да се отчете като елемент, наред с естеството и тежестта на престъплението, във връзка с което е изложил следното: „Анализът показва, че И. А. Г. е признат за виновен и осъден за умишлено престъпление от общ характер. Предотвратяването и разкриването на престъпления, защитата на националната сигурност и обществения ред са възприети от законодателя като ценности, чисто опазване обуславя правомерност на обработването на лични данни на лицата, осъдени за умишлени престъпления от общ характер, включително след настъпване на реабилитация, поради което мярката е пропорционална и не е в противоречие с правото на зачитане на личния и семейния живот, уредено в чл. 8 от ЕКЗПЧОС.“ Органът е достигнал до извод, че не е налице основание за заличаване на обработваните лични данни на заявителя, предвид че в чл. 3 от Инstrukция № 81213-748/20.10.2014 г., последващо изменена и допълнена, за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер, не била предвидено основание настъпила реабилитация след осъждането. При извършената проверка не били установени факти и обстоятелства, които да удостоверяват, че е отпаднала целта, във връзка с която се обработват личните данни на И. А. Г., въведени във връзка с досъдебно производство ЗМ 1997/17.10.2019 г. по описа на 05 РУ - СДВР, следвало да продължат да се обработват от МВР във връзка с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред.

По тези фактически и правни основания, с Решение № 513005-123/30.05.2025г. на директора на СДВР, е постановен отказ за изтриването на личните данни на И. А. Г., ЕГН [ЕГН], обработвани в Интегрирана регионална полицейска система - С. във връзка с досъдебно производство ЗМ 1997/17.10.2019 г. по описа на 05 РУ - СДВР, Наказателно производство - Протоколно определение за споразумение по НОХД № 3614/2020 г. по описа на Софийски градски съд, НО,

23-ти състав и Задържане от полицейски орган за срок до 24 ч. със Заповед № 2794 на 16.10.2019 г. по описа на 05 РУ - СДВР, за извършено деяние по чл. 354А, ал. 1 от НК.

Отказът с оспореното решение е постановен на основание чл. 25 и чл. 29, ал. 1 от ЗМВР, Заповед № 8121 з-1111/08.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи за оправомощаване на длъжностни лица да разглеждат и да се произнасят по постъпили искания за упражняване на права от субектите на данни по чл. 12-22 от Регламент (ЕС) 2016/679, чл. 45 и чл. 56, ал. 6 от ЗЗЛД и във връзка с чл. 22, ал. 1, вр. чл. 21 от Инструкция № 8121 з- 1280/07.10.2021 г. за реда за обработка на лични данни в МВР.

В мотивите на заявлението и в жалбата до съда данните за осъжданията на оспорващия са отразени идентично, предвид на което следва да се приеме, че няма спор между страните относно съдържанието на обработваните лични данни за ищеца - във връзка с наказателното производство, приключило с Протоколно определение по на СРС по НОХД № 3614/2020г., както и по заповедта за задържане на лице, издадена на 16.10.2019г.

Също изнесените в мотивите на процесното решение фактически данни за производствата и осъждането на оспорващия, се потвърждават от приложените писмени доказателства по преписката, изискани и представени във връзка с заявлението за заличаване на лични данни, а именно: съдебния протокол по нохд3614/2020г.; карта за полицейска регистрация; заповедта за задържане, протокол за обиск; справка за протичане на наказателни производства за оспорващия от Единната информационна система за противодействие на престъпността при Прокуратурата на Република България, както и електронна справка за съдимост.

Компетентността на ответника комисар Д. Б. на длъжност заместник - директор на СДВР, произтича от определянето му да изпълнява функциите на директор на СДВР за времето на отсъствието на титуляра от 27.05.2025г. до 01.06.2025г., видно от издадената Заповед № 513з-6073/21.05.2025г. на директора на СДВР.

Съдът е разпределил тежестта на доказване, като оспорващият ангажира доказателства по твърденията си за трудовата му заетост - представи Трудов договор № 2 / 27.02.2025г. сключен за неопределен срок, между оспорващия и Кагеро ЕООД с ЕИК[ЕИК], и за длъжността "анализатор, проучване на пазари" и с месторабота в [населено място], срещу възнаграждение в размер на 3 800 лв. месечно. Посочено е, че екземпляр от трудовия договор ведно с удостоверение по чл. 62, ал. 5 КТ, заверено от ТД на НАП и длъжностна характеристика, били връчени на 27.02.2025г., служителят постъпил и на същата дата на работа. Представена е справка от НАП от същата дата за приети уведомления и конкретно за оспорващия. Също така оспорващият ангажира и се представи като доказателство по делото удостоверение за раждане на детето му К. И. Г., родено на дата 07.05.2019г.

При така установеното по фактите, съдът приема следното от правна страна:

Безспорно е по делото, както е видно и от мотивите на решението за данните, които се съхраняват и обработват за оспорващия, представляват лични данни по смисъла по смисъла на чл. 4, т. 1 от Регламент 2016/679, тъй като позволяват идентифицирането му. Освен това, тези данни са свързани с осъждането му за престъпление по конкретно наказателно производство.

Българската държава е транспонирила Директива 2016/680 с разпоредбите на Закона за защита на личните данни(ЗЗЛД) - видно от чл.1, ал.2 и от § 1а. от ЗЗЛД ("и въвежда изискванията на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с

обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета (ОВ, L 119/89 от 4 май 2016 г.)."

В ЗЗЛД се съдържа специална Глава осма "Правила за защита на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за общественения ред и сигурност и тяхното предотвратяване". Част от тази глава са разпоредбите на които ответникът се е позовал в оспореното по делото решение - чл. 42, ал.1, чл. 45, чл. 56, ал.6 от ЗЗЛД.

Така отправеното искане от оспорващия за изтриване на личните му данни попада в приложното поле на чл.56, ал.2 ЗЗЛД, според която разпоредба администраторът на лични данни е длъжен да изтрие личните данни и субектът на данните има право да поиска администраторът да изтрие личните данни, които го засягат, когато обработването нарушава разпоредбите на чл. 45, 49 или 51 или когато личните данни трябва да бъдат изтрети с цел спазване на правно задължение на администратора. Следва да се подчертае, че в случая не се касае за обработка на лични данни по чл. 51, ал.1 от ЗЗЛД, респективно чл.10 от Директива 2016/680. Касае се за съхранение на лични данни, събрани само въз основа на документи във връзка с наказателно производство срещу оспорващия и осъждането му за престъпление, свързано с държане с цел разпорстранение на високирискови наркотични вещества.

Съгласно чл. 1, § 1 от Директива 2016/680, тази директива установява правилата във връзка със защитата на физическите лица по отношение на обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване. Съгласно чл. 4, § 1, буква в) от Директивата държавите членки трябва преди всичко да гарантират, че личните данни са подходящи, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват. Тази разпоредба изисква държавите членки да спазват принципа на "свеждане на данните до минимум" с оглед спазване на принципа на пропорционалност.

По силата на чл. 4, § 1, буква д) от същата директива държавите членки трябва да гарантират също така, че тези данни се съхраняват във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данни за период не по-дълъг от необходимия за

целите, за които те се обработват.

В чл. 5 от Директивата е предвидено конкретно задължение за държавите членки да определят подходящи срокове за изтриването на лични данни или за извършването на периодична проверка на необходимостта от тяхното съхранение. В чл. 8 от Директивата е установен принципът за законосъобразност на обработването, съгласно който то следва да се извършва въз основа на правото на Съюза или правото на държава членка и в изпълнение на задача, с която се преследват целите, посочени в чл. 1, § 1 от същата директива.

Също така, принципите за обработка на лични данни по чл. 4 от Директивата, в това число изискванията по буква а) – личните данни да са обработвани законосъобразно и добросъвестно; по буква в) – личните данни да са подходящи, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват; и по буква д) – личните данни да съхранявани във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данните за период **не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват, са изрично въведени в националното право чрез разпоредбите на чл. 45, ал.1, съответно точни 1, 3 и 5 от Закона за личните данни, със идентично съдържание.**

Изискването по чл.8 от Директивата, обработването на лични данни да е законосъобразно, само ако и доколкото то е необходимо за изпълнението на задача, осъществявана от компетентен орган за целите, определени в член 1, параграф 1, и е въз основа на правото на Съюза или правото на държава членка, идентично се съдържа в чл. 49 от ЗЗЛД.

Що се касае до транспонирането на чл. 5 от Директивата относно определянето на подходящи срокове за изтриването на лични данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранението на лични данни, и спазването на тези срокове да се гарантира чрез процедурни мерки, то тази разпоредба не е транспонирана изрично в ЗЗЛД чрез предвиждането на изрични срокове или гаранции, а са делегирани правомощия за определянето на такива срокове по националното право. С чл. 46, ал.1 от ЗЗЛД е предоставена възможност на администратора на лични данни да определи сроковете за изтриване на лични данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им, в случаите, когато такива не са нормативно установени. От своя страна, в чл.26, ал.2 ЗМВР е предоставена възможност на министъра на вътрешните работи да определи „сроковете за съхранение на данните по ал. 1 или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им“. Данните по чл.26, ал.1 ЗМВР касаят „обработване на лични данни, свързано с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство“. Данните, свързани с се определят от министъра на вътрешните работи. Тези данни се изтриват и в изпълнение на съдебен акт или

решение на Комисията за защита на личните данни.

На основание делегираното правомощие на министъра по цитираните разпоредби от националното право, за целите на обработването на лични данни в МВР са нормативно установени обстоятелства, при настъпването на които администраторът на лични данни е задължен да изтрие същите:

- В Инstrukция № 8121з-748 от 20 октомври 2014 г. , конкретно в чл.3, т. 1 – до т. 4, по т. 6 до т. 8 и касаят изрично изброени хипотези на прекратяване на наказателно производство или отказ от образуване на наказателно производство, във връзка с конкретни разпоредби по НПК, както и влязла в сила оправдателна присъда, наложена глоба по административен ред и освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, както и при смърт на лицето – във всички останали случаи. По чл.3, т. 5 от Инstrukцията основанието за изтриване е свързано с изтичането на давностен срок по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80 от НК, но отново във връзка с изрично предвидени хипотези на отказ от образуване на наказателно производство и прекратяване на наказателното производство по НПК. Съгласно чл. 6 от тази Инstrukция, заличаването на лични данни, обработвани в информационни фондове на МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер, се извършва по реда за обработка на лични данни в МВР, определен от министъра на вътрешните работи.

-Редът, към който препраща последната разпоредба, е определен от министъра в Инstrukция № 8121з-1280/17.10.2021г. за реда за обработване на лични данни в Министерството на вътрешните работи. В чл.7, ал.1 от тази Инstrukция, в редакцията след ДВ брой 114/2025г. и в сила от 24.12.2025г. и след издаването на оспореното решение, са предвидени общи срокове за изтриване на лични данни и за периодична проверка в случаите, когато такива не са предвидени в нормативен акт или в заповед на министъра на вътрешните работи. Разпоредбата предвижда следователно, че в общия случай „срокът за съхранение е 50 от започване на обработването, а срокът за периодична проверка е 5 години.“

-Освен предвиденото по чл. 26, ал. 2 ЗМВР, че данните се изтриват в изпълнение на съдебен акт или решение на Комисията за защита на личните данни, в чл. 21 т. 1 от № 8121з-1280/17.10.2021г. е посочено идентично основанието влязъл в сила акт на орган на съдебната власт, а в т. 7 - изтичане на срока за съхранението на данните.

Следователно, цитираните разпоредби по националното не съдържат изрично основание за изтриване на лични данни, свързани с осъждане за извършено умишлено престъпление и изтекли срокове за съхранение или периодични проверки за отпаднала необходимост да продължава съхраняването им за предвидени в закона цели - към датата на процесното искане за изтриване и преди

въвеждането на изричен срок от 50 години по чл.7, ал.1. Инstrukция № 8121з-1280/17.10.2021г. и периодичност на проверките от 5 години, поради което съдът не обсъжда доколко тези срокове са подходящи. Единствената гаранция за защита на правата на оспорващия като субект на лични данни е следователно проверката по чл.49 ЗЗЛД, идентична с изискването по чл. 8 от Директивата - обработването на личните данни е законосъобразно, когато е необходимо за упражняването на правомощия на компетентен орган, в случая на полицейските органи във връзка с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред, а също принципите по чл. 4, пар.1, букви а) – за законност и по букви в) и д) от Директивата, са идентични с чл. 45, т. 1, т. 3 и т. 5 ЗЗЛД. Предвид идентичното съдържание на разпоредбите по ЗЗЛД с тези на Директивата, обсъдени до тук, то прилагането им следва да бъде в смисъла и по съдържание, както са тълкувани от Съда на ЕС, задължително за националния съд по чл.267 ДФЕС. Така с Решение на Съда (голям състав) от 30 януари 2024 г. по дело NG, C-118/22 г. на СЕС, е дадено тълкуване на чл. 4, § 1, букви в) и д) от Директива 2016/680, разглеждан във връзка с чл. 5 и чл. 10, чл. 13, § 2, буква б) и чл. 16, § 2 и § 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, като според даденото тълкуване следва да се **признава правото на субекта на данни на изтриване на данни във връзка с полицейската му регистрация, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване, което настоящият състав на съда счита за относимо и към казуса по делото, предвид , че попада в приложното поле на Директива 2016/68.**

В контекста на цитираните изисквания по Директива 2016/680, в рамките на производството по искане за изтриване на лични данни като процесното, отказът ще бъде незаконосъобразен, ако не е извършена проверка за необходимостта от съхранение и обработване на данните в съответствие с целите, предвидени в закона – в случая целите по чл.42, ал.13ЗЛД. Едва след извършване на тази преценка органът може да даде отговор на въпроса необходимо ли е обработката на лични данни да продължи да бъде осъществявана или данните следва да бъдат изтрити.

За целите на тази проверка органът следва да съобрази изведените съображения в мотивите на решението на СЕС, в обобщение следните:

1. По т. 54- 56 от мотивите на решението СЕС приема следното: признава необходимостта от съхраняване на данни след осъждането на лицата и дори след заличаването на осъждането от регистър за съдимост и отмяна на последиците от осъждането, предвид възможността тези лица да са замесени в престъпления, различни от тези, за които са били осъдени, или обратно, да бъдат оневинени чрез сравняване на данните, съхранявани от тези органи, с данните, събрани при разследването на другите престъпления; подобно съхранение на данни може да

допринесе за постигането на целта от общ интерес във връзка със съображение 27 от Директивата; посочените данни по принцип могат да се считат за подходящи и относими във връзка с целите, за които данните се обработват, по смисъла на член 4, параграф 1, буква в) от Директива 2016/680.

2. Според приетото в същото решение по т. 45 и т. 70, то чл. 5 от Директива 2016/680 оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриването на личните данни или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им. Подходящите срокове за такава периодична проверка трябва (в съответствие с чл. 4, параграф 1, букви (в) и (д) от тази директива и в светлината на чл. 52, параграф 1 от Хартата) в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо.

3. За целите на проверката, дали съхранението на личните данни вече не е необходимо, органът следва да съобрази: характера и тежестта на престъплението, за което е осъдено лицето; настъпилата реабилитация; дали в срока от извършване на престъплението до настъпилата реабилитация лицето е извършило друго престъпление и дали то е от общ характер; както и данните за личността на лицето, респ. рискът, който то представлява. Следва да бъде извършена съпоставка на важността на преследваната цел в конкретния случай и спрямо конкретното лице (субект на данни) и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, включително правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация (т. 67 във връзка с т. 62 и т. 69 от решението по дело С-118/22 г. на СЕС).

4. Само при установен превес на обществения интерес към момента на извършената проверка над правото на субекта на данни да бъдат заличени съхраняваните данни, щом съхранението им вече не е необходимо, законосъобразно ще бъде постановен отказа за изтриването им. По т. 65 от решението на СЕС, е цитирана съдебна практика на ЕСПЧ – според която общото и бланкетно правомощие за съхранение на пръстови отпечатъци, биологични проби и ДНК профили на лица, които са заподозрени, че са извършили престъпления, **но не са осъдени**, не осигурява справедлив баланс между съответните противостоящи обществени и частни интереси и че следователно съхранението на тези данни несъразмерно накърнява правото на зачитане на личния живот на жалбоподателите и не може да се счита за необходимо в едно демократично общество, поради което такова накърняване представлява нарушение на член 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Р. на 4 ноември 1950 г. (ЕСПЧ, 4 декември 2008 г., S и Marper с/у Обединено кралство,

CE:ECHR:2008:1204JUD003056204, § 125 и § 126).

При съобразяване на посочените правни съображения, съдът формира извод за законосъобразност на оспореното решение, поради следното:

Оспореното по делото решение е издадено от компетентен орган. Съгласно чл.28, ал.1 ЗМВР, администраторът на лични данни или **оправомощени** от него длъжностни лица разглеждат заявленията за упражняване на права от субектите на данни по чл. 12 - 22 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл. 53 - 56 от Закона за защита на личните данни, и изпълняват задълженията по чл. 34 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл. 68 от Закона за защита на личните данни. Съгласно чл.29, ал.1 ЗМВР, администратор на лични данни е министърът на вътрешните работи, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. Оспореното решение е издадено от старши комисар Д. Б., в качеството му на директор на СДВР и при условията на заместване. Със Заповед № 513з-6073/21.05.2025г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи Л. Н., с която възлага на старши комисар Д. Б., на длъжност зам. директор на СДВР да осъществява общото и непосредствено ръководство на СДВР за времето на отсъствието на директора - от 27.05.2025г. до 01.06.2025г. включително. **Със Заповед № №8121з -1111/08.10.2019г. министърът на вътрешните работи е оправомощил директорите и зам. директорите на областните дирекции да разглеждат и да се произнасят по постъпили искания за упражняване на права по чл.12-22 от Регламент (ЕС) 2016/679, заповедта е представена пред съда и приета като доказателство - л. 90 от делото.** С издаването на оспореното по делото решение са упражнени правомощията на министъра на вътрешните работи по силата на чл.28, ал.1 ЗМВР и от оправомощено от министъра на вътрешните работи длъжностно лице, и следователно, е издадено от компетентен орган.

Също решението е издадено в предвидената от закона писмена форма, от формална страна съдържа фактически и правни основания и в степен, позволяваща съдебен контрол.

С подаденото от И. А. Г. заявление с вх. № 328600-2361/23.04.2025г. по описа на ГДНП, е отправил искане да бъдат заличени всичките му лични данни от Интегрирана регионална полицейска система - МВР във връзка със задържанията по ЗМВР и данни за привличане като обвиняем, както и да бъдат снети всичките му полицейски регистрации. На основание, че не е налице каквато и да е необходимост от продължаващото обработване на личните данни на оспорвания и да се възползва от правото си да бъде забравен по чл.17 от Общия регламент относно

защитата на данните, е отправено и искането за заличаване на неговите лични данни.

В случая съдът приема, че действително са съхранявани лични данни за оспорващия в Интегрираната регионална полицейска система, както са описани в мотивите на решението. Твърденията му, че е бил обект на полицейски проверки във връзка с регистрацията му останали недоказани по делото, няма данни такива проверки да са документирани. Фактически основания като трудова заетост и за детето на оспорващия, че има семейство, за което полага грижи, както и, че е реабилитиран, не са предявени със заявлението му за изтриване на лични данни, съответно административният орган не е бил задължен да събира такива данни с оглед заявеното основание за изтриване - отпаднала необходимост от продължаващото обработване на личните данни. Така заявеното основание е свързано единствено с правомощията на полицейските органи и целите на обработване на личните данни, а не с данни за субекта на личните данни, които се обработват. Доколкото съдът не е инстанция по същество, а само осъществява контрол за законосъобразност върху оспореното решение, е недопустимо да обсъжда нови основания, освен такива, въз основа на които административният орган е задължен служебно да изтрие личните данни. Посочените обстоятелства за оспорващия, са заявени за пръв път пред съда, предвид на което съобразно същите не следва да се преценява законосъобразността на оспореното по делото решение.

Органът е посочил в решението, че по процесното заявление е проведено производство по реда на чл.42, ал.1 и чл. 56, ал.2 от ЗЗЛД във връзка с чл. 25, ал.3 ЗМВР. В разпоредбата на чл.42, ал.1 ЗЗЛД не се съдържат правила за разглеждане на заявления на субектите на лични данни, а правила за обработката на лични данни от компетентни органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществения ред и сигурност и тяхното предотвратяване. Следователно, при разглеждане на процесното заявление са приложими общите правила на АПК - принципът за служебното начало по чл.9 за събирането на доказателства и задължението по чл.35 - актът, чието издаване се иска да бъде постановен след изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая. Съдът приема, че в случая тези изисквания са спазени, в това число, че са събрани и обсъдени относимите към заявеното основание за изтриване на данните доказателства, както и за наличие на предвидени в закона основания за изтриването им.

В хода на производството по издаване на оспореното решение по административната преписка са изискани и приобщени писмени доказателствени средства за данните, които се съдържат в Интегрираната регионална полицейска

система - описаните актове на съда и за задържането на оспорващия, по образуваното досъдебното производство, като е видно, че данните в АИФ на МВР, въведени за оспорващия, съответстват на съдържанието им, както произтича от съответните актове - по справка от Прокуратурата и Националната следствена служба за протичането на наказателното производство срещу оспорващия - ДП 1997/2019г. по описа на 05 РУ - СДВР; данните са потвърдени и от съдържанието на електронната справка за съдимост, от Протокол от 12.10.2020г. по наказателно от общ характер дело №3614/2020г. по описа на СГС и за одобреното от съда споразумение за осъждането му, за вида и размера на наказанието, данните за извършеното престъпление. Няма спор, касаещ некоректно въвеждане на данни или некоректно използване на лични данни за оспорващия в АЕИС - МВР, основани на извършеното от него престъпление и полицейското му задържане - факти, осъществени по-конкретно на дата 16.10. 2019г. и за престъпление по чл.чл.354а, ал.1, изр. 1, пр. 4 , алтернатива 1 от НК, с лишаване от свобода за срок от 1 година , отложено за срок от 3 години., като съдът изрично е посочил, че не налага по-лекото наказание "глоба" в частта за вида и размера на наказанието, от което следва и по-висок риск от извършеното престъпление - оспорващият е държал с цел разпространение високорискови наркотични вещества - растителна маса с общо тегло 73,45 грама, представляваща коноп/марихуана/, вещества, включени в Списък I "растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманитарната и ветеринарната медицина", Приложение № 1 към чл.3, т.1 от Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични , приета с ПМС №293 от 27.10.2011г. на основание чл.3, ал.2 и ал.3 от Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите, общо 15 броя обекта с посоченото съдържание.

Предвид изложеното до тук, съдът приема, че не е допуснато нарушение на процесуални правила при разглеждане на процесното заявление, в това число и относно сроковете за постановяване на решение по искането. подадено на дата 23.04.2025г., а оспореното решение е издадено на дата 30.05.2025г., в това число, предвид, че са изискани и събрани доказателства от други органи.

По делото няма спор по фактите, а по приложението на закона и конкретно претенцията на оспорващия по заявлението, че не е налице каквато и да е необходимост от продължаващо обработване на личните данни. Наред с посоченото основание, в мотивите на оспореното решение, органът е обсъдил и наличието на основание по чл.3 от Инструкцията №8121з-748/2010.2014г.

В казуса по настоящето дело се касае за съхраняване на данни за осъждането на лице, т.е. за данни, които са проверени от съда, и както приема СЕС по т. 54 от решението по дело С-118/22: "На първо място, в тази насока следва да се подчертае, че съхранението в полицейския регистър на данни на лица, осъдени с влязла в сила

присъда, може да се окаже необходимо за целите, упоменати в предходната точка от настоящото решение, дори след като това осъждане е заличено от регистъра за съдимост и съответно са отменени последиците, които националното законодателство свързва със самото осъждане. Възможно е всъщност тези лица да са замесени в престъпления, различни от тези, за които са били осъдени, или обратно, да бъдат оневинени чрез сравняване на данните, съхранявани от тези органи, с данните, събрани при разследването на другите престъпления.“ От съществено значение са обстоятелства за обществената опасност на деянието, предмет на конкретното престъпление, във връзка с което са събрани и обработвани лични данни за извършителя, и какъв риск за обществото представлява последния, в това число по отношение на противодействието на престъпността и опазването на обществения ред.

Обосновано е приетото в оспореното решение, че по задължението на органа да извърши преценка за необходимост от продължаване съхранението на личните данни на оспорващия, че степента на риск на лицето следва да се отчете като елемент, наред с естеството и тежестта на престъплението - оспорващият е признат за виновен и осъден за умишлено престъпление от общ характер, и с оглед на целите, възприети от законодателя за правомерност на обработването на лични данни за такива лица, е прието, че мярката е пропорционална. Конкретно в настоящия случай личните данни на жалбоподателя се сочат като въведени във връзка с досъдебно производство ЗМ 1997/2019 по описа на 05 РУ – СДВР, органът е изложил и довод, че не са установени факти и обстоятелства, които да удостоверяват, че е отпаднала целта, във връзка с която се обработват и второ, следвало да продължат да се обработват от МВР във връзка с противодействие на престъпността и опазването на обществения ред. Действително, не се установява, че е отпаднала целта, във връзка с която се съхраняват лични данни като процесните. Що се касае до задължението на органа да изтрие личните данни служебно, същият се е позовал в мотивите на оспореното решение на чл.3 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014г., изменена и допълнена с Инструкция №8121з-1127/11.09.2018г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработване от МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК, като действително не е налице хипотеза за заличаване на лични данни в случаите на осъждане с влязла в сила присъда, както се обсъди и по-горе. Решението следва да се приеме за обосновано и с изложените подробни мотиви за установените данни за извършеното престъпление и личността на извършителя, основани на акта за наказателния съд, данните за естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено, контекстът, в който е извършено, профила на осъденото лице.

Касае се за умишлено престъпление по чл.354а, ал. 1 НК – за държане с цел разпространение на високорискови наркотични вещества, и признаването на

оспорващия за виновен - умишлено престъпление, за което се налага наказание лишаване от свобода от една до шест години и с глоба от две хиляди до десет хиляди лева. Следователно, се касае за извършено тежко престъпление по смисъла на чл.93, т. 7 НК. Посочените обстоятелства определят и високата степен на обществена опасност на деянието, предмет на конкретното престъпление, във връзка с което са събрани и обработвани лични данни за оспорващия, съответно определят личността на оспорващия като рискова за обществото по отношение на противодействието на престъпността и опазването на обществения ред. Този извод не се променя от изтеклия период от осъждането, а съхраняването и обработването на лични данни не може да се определи като прекомерно или неоправдано засягане на личния интерес на осъденото лице, противопоставимо на целта за защита на обществения интерес.

В случая тази защита освен противодействие и разкриване на престъпления, е пряко свързана и с опазване на общественото здраве, тъй като деянието, ЗА КОЕТО Е ОСЪДЕН ОСПОРВАЩИЯ е свързано с ДЪРЖАНЕ С ЦЕЛ РАЗПРОСТРАНЕНИЕ НА високорискови наркотични вещества, ПОРАДО ТОВА И С висока степен на риск за общественото здраве. Само изтекъл период от време от осъждането не е достатъчен за да се приеме, че е отпаднала необходимостта от идентифицирането му, за целите, за които се обработват личните данни на оспорващия.

Видно и от осъденото за критериите, които следва да се преценяват, изведени от решението на СЕС, относими са обстоятелства, свързани със степента на обществена опасност от извършеното противоправно деяние и необходимостта от опазване на обществения интерес, за разкриване и превенция на правонарушения. Предвид обстоятелствата, при които е извършено конкретното престъпление и изтекъл период по-малко от 5 години от датата на извършване на престъплението, съответно осъждането на оспорващия с влязъл в сила съдебен акт, до датата на процесното заявление, съответно престъплението е извършено на 16.10.2019г., актът на съда за осъждането на оспорващия за престъплението по чл.354а, ал.1 НК е влязъл в сила на 12.10.2020г., а искането за изтриване на личните данни е подадено на дата 23.04.2025г.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният акт е законосъобразен на основанията по чл.146 АПК, и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

Заявеното от ответника искане за присъждане на разноски, направено с писмени бележки, представени преди съдебното заседание, в което е даден ход на устните състезания, следва да се разгледа във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на

правната помощ, следва да бъде уважено, но до минималния размер на възнаграждението, посочен в същата разпоредба - 200 лв.

На основание изложеното и чл.172 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. А. Г., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № 513005-123/30.05.2025г. на директора на СДВР - за отказ за изтриване на лични данни, обработвани в Интегрираната регионална полицейска система С. във връзка с досъдебно производство ЗМ 11997/17.10.2019г. по описа на 05 РУ - СДВР, Протоколно определение по споразумение по нохд 3614/2020г. по описа на СГС, НО 23-ти състав и Задържане от полицейски орган за срок от 24 часа със Заповед № 2794 на 16.10.2019г. по описа на 05 РУ - СДВР за извършено деяние по чл.354А, ал.1 НК.

ОСЪЖДА И. А. Г., ЕГН [ЕГН], ДА ЗАПЛАТИ по бюджета на СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ със седалище [населено място], сумата от 200 (двеста) лева за разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му, преписи да се изпратят на страните.

Съдия: